WEEKBLAD

PEP

Nr. 27 6 juli 1968

35 ct. per week;
losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

VEEL LIEFS VAN AGENT 327

pag 24-25

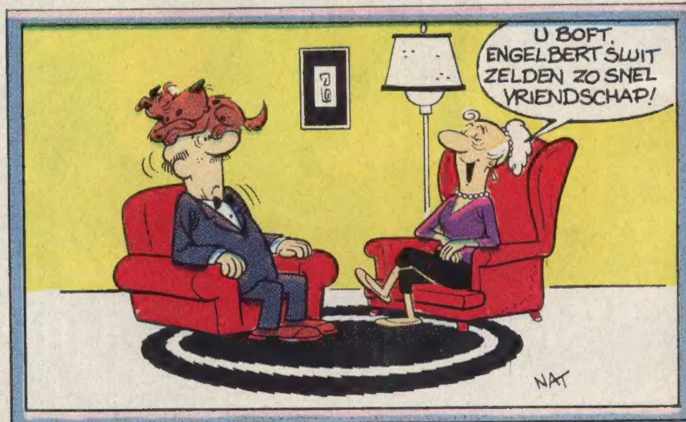

Pepforum
WAT IS JOUW Popstad?

Twee jaar geleden nog was Den Haag ongetwijfeld onze meest hippe, swingende, blitse berestad. De faam van de Earrings, Motions, Q 65, Senf en Acket e.v.a. drong via L- en E-peetjes en radio- en tv-optredens door tot in de verste uithoeken van Groningen en Limburg en Zeeland en zo. Die hegemonie van de residentie (als dàt niet rijmt . . .) werd echter gaandeweg betwist en uiteindelijk doorbroken door Amsterdam op de allereersteplaats (Outsiders!), later ook door „provinciestadjes" als Enschede, waar de Buffoons furore maakten, Groningen (The Ro-d-ys) en Grollo, 'n Drents dorp, dat dank zij Cuby and the Blizzards landelijke bekendheid verwierf. Rekening houdend met plaatselijk chauvinisme (waarin heus niet alleen de Limburgers sterk zijn . . .) maken we ons sterk dat jullie voor 't vuistje weg nog andere swingende beat-dorpen en steden kunt noemen. Je eigen woonplaats misschien, waar band-zus-en-zo en drummer XYZ talrijk popvolk naar cafés en kelders lokt? Of 't naburige dorp, waar die mieterse Pompompoms instrumenten en kelen in de vernieling plegen te spelen en zingen? We zijn gewoon benieuwd wat speciaal voor jou DE popstad (dorp mag ook) van Nederland is! Dat moest je eens schrijven aan PEP, Postbus 497, Amsterdam. Wij zijn benieuwd!

UITSLAG PEP-PRIJSVRAAG

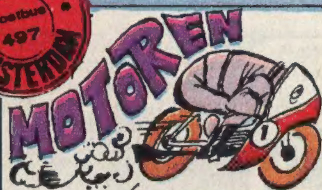
De lente is zomer geworden, Pasen is voorbij. Wat gebleven is: honderden dolgelukkige prijswinnaars van de PEP-Paasprijsvraag. Weetjewel, waarmee je die vijf reizen naar Londen kon verdienen, om aanwezig te zijn bij hèt jaarlijkse voetbalevenement: de finale van de Europa Cup nummer 1! De boffers die met PEP naar Wembley zijn geweest, heten: MARTIN BONOVRIE, O. van Reesweg 9, Culemborg. LOEK DE GROOT, 3 Oktoberstraat 8A, Leiden. KEES VAN AS, Eikenlaan 39, Roosendaal (N.-B.). RENE KRAAG, Marsdiepstraat 148, Den Helder en KLAAS KRIJGSHELD, Wilhelminastraat 1, Assen. Andere prijswinnaars waren BART ABBES uit Emmeloord, die een boot met peddels gewonnen heeft, en de FAMILIE VERMEER uit Tilburg, waarheen PEP een dubbeldaks-shelter heeft gezonden. De 5 uitgeloofde pick-ups gingen respectievelijk naar Tj. Postma, Frieschepalen; S. Stoffers, Geleen; T. Antonisse, Goes; M. van Zoelen, Amsterdam; H. Schappen, Brakkestein. De volgende vijf gelukkigen zijn in 't bezit van 'n trainingspak naar keuze gekomen: J. Lute uit Alkmaar, H. Bloem uit Hoogezand-Sappemeer, C. Verstraaten uit Oostburg (Zld.), E. Pattijn uit Rotterdam en H. Buitenkamp uit Den Bosch. Vijf leren voetballen, tien luchtbedden, honderden spellen (waaronder badminton- en tafeltennisspellen) en honderden boeken gingen naar evenzovele winnaars. De lijsten met hun namen liggen ter inzage op al onze bijkantoren.

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

Ten eerste veel lof voor de meeste verhalen in uw blad. Er is maar één ding dat me tegenstaat en dat is dat er zo zelden iets in staat over motorsport, terwijl het toch een tak van sport is die heel veel supporters heeft. Waarom nu niet in plaats van elke week zo'n onbekend dorps-voetbalclubje een foto van bijvoorbeeld Frans Sigmans over de hele middenpagina? Sigmans geniet toch heel wat meer populariteit dan al die voetballende kantoorbediendes, huisschilders, timmerlieden en ambtenaren van de PTT.

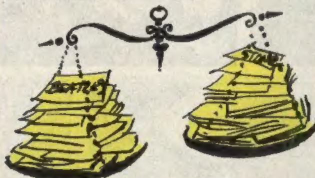
D. Enthoven, Bilthoven

PEP rapporteert regelmatig over alle mogelijke motorsporten. Over Frans Sigmans staat een grote reportage in PEP 42/1967.

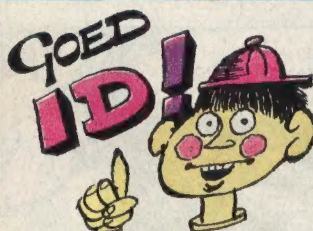
In PEP 16 staat dat Ohama ten dode is opgeschreven, maar toen kon men nog niet schrijven, dus dat klopt niet.

Afzender onbekend

Ik wil graag vragen of wie dit leest een briefkaart naar mij wil sturen, of hij voor de Stones of voor de Beatles is.

Gert van Egmond,
Meyboomstraat 22,
Rijnsburg (ZH)

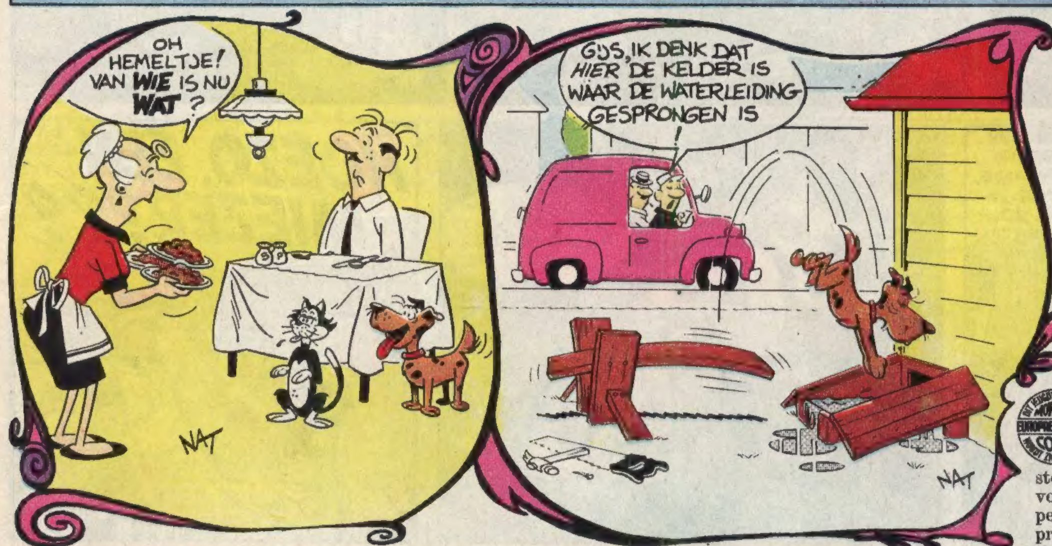

Hierbij een verhaaltje dat u misschien wel leuk vindt. „R was eens een V handelaar, die de P in had. Toen I thuiskwam, had zijn vrouw juist de koffie klaar. „Of heb je liever dat ik T Z?" vroeg ze. „T. H," zei I N ging zitten. „Hoe was het op de V markt," vroeg G, al zag ze aan zijn gezicht dat I de P inhad. „R is tegenwoordig geen droge boterham meer te verdienen," zei I somber N I dronk zijn T op. „Is R nog meer T, G?" „T N koffie is R, wat wil je?" Die avond dronk de V koopman almaar T N koffie. Het was al laat toen I zei: „G, ik stop met V, ik ga solliciteren bij S O, het V kan me gestolen worden."

Paul Woutersen, Ede

DEZE WEEK

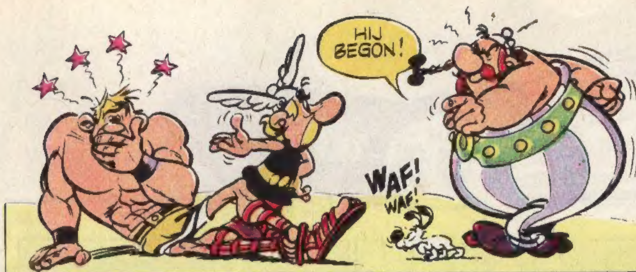

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-72 97 88. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevóren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N. V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F, per jaar 364,— F, te voldoen op P.R. 834.05 van N.V. TUM - Antwerpen.

VOLGENDE WEEK:

De roep van de Wildernis

„... Nooit van zijn leven was hij zo gemeen behandeld en vernederd; nooit was hij zo razend geweest. Maar zijn krachten namen af, zijn ogen werden dof, en hij wist van niets meer toen ze hem in 'n goederenwagon wierpen ..."

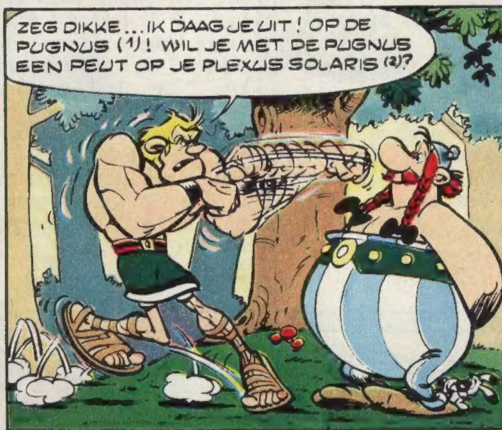
TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

Asterix en de

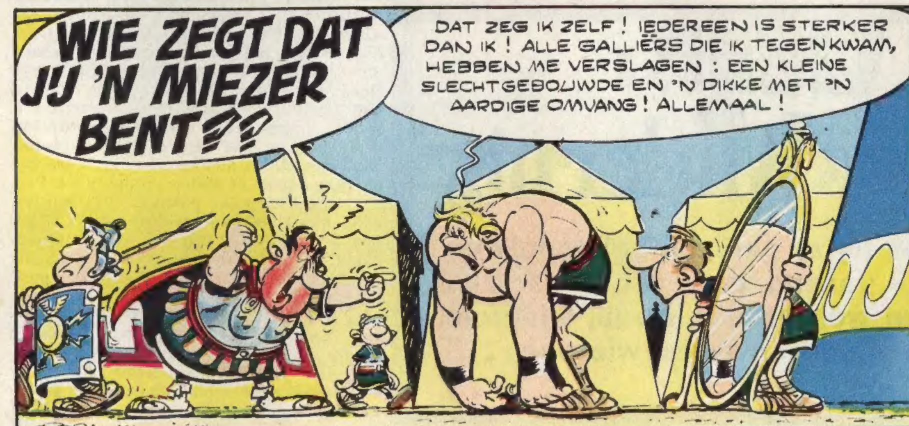

(1) VUIST. (2) ZONNEVLECHT

OLYMPISCHE SPELEN

Asterix en Obelix ontmoeten de Romeinse kampioen Tullius Torsus, „de snelste man ter wereld". Wanneer onze vrienden echter nog sneller blijken, stort de wereld van Tullius Torsus helemaal in elkaar . . .

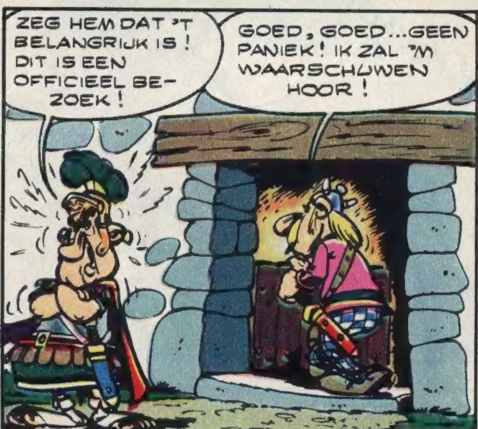

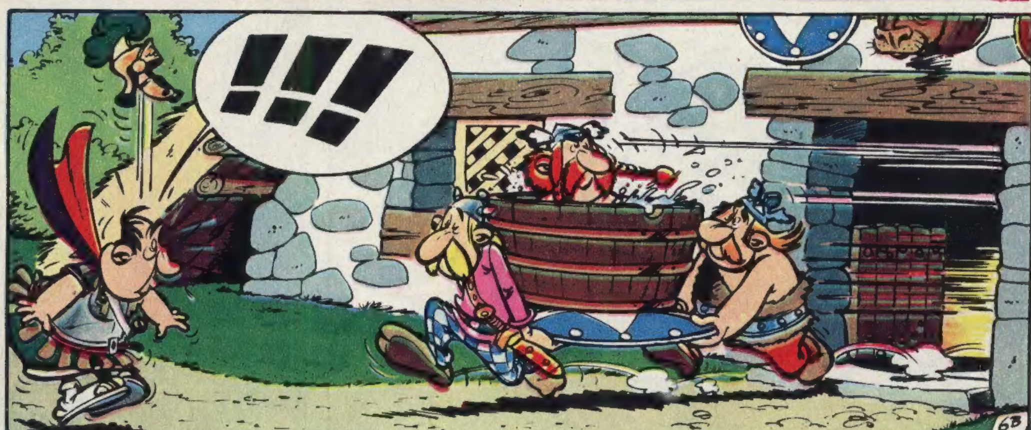

1968 Ed. Dargaud

WORDT VERVOLGD

ZORRO EN DE RONSELAAR VAN SANTA LUZ

KAPITEIN ORTEGA WIL 30 MANNEN WEGVOEREN NAAR DE ZILVERMIJNEN, WAAR HUN EEN SLAVENBESTAAN TE WACHTEN STAAT. ALS DE BURGEMEESTER ZIJN MEDEWERKING WEIGERT, DREIGEN ORTEGA EN ZIJN LANSIERS GEWELD TE GEBRUIKEN. ZORRO GRIJPT IN... HIJ DAAGT DE "BLOEDHOND" UIT TOT EEN DUEL... OP DE ZWEEP!

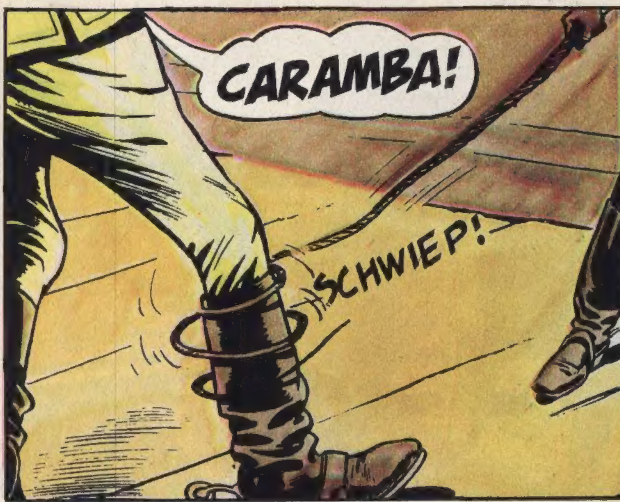

MISSCHIEN HEBT U WEL GELIJK, KAPITEIN ORTEGA! MAAR OM TE BEWIJZEN DAT ZORRO VERSLAGEN KAN WORDEN, IS ER EEN DAPPERDER VECHTER DAN U VOOR NODIG!
TSJAK!

IK BEN NIET LAF, ZORRO! BIJ ALLES WAT ME HEILIG IS, IK STERF HIER NOG LIEVER TER PLAATSE DAN VAN ZO'N VERWAANDE KWAST ALS JIJ BENT TE VERLIEZEN!

VLAM!

TSJAK!

WEERLOZE MANNEN EN GEVANGENEN KUNT U AFRANSELEN, KAPITEIN! MAAR IK ZAL U LEREN HOE U WERKELIJK MET EEN ZWEEP MOET OMGAAN!

CARAMBA!
SCHWIEP!

SCHITTERENDE SLAG, ZORRO! MAAR ZOLANG IK M'N ARMEN NOG VRIJ HEB....

.... KUN JE NOG STEEDS OP 'N PAK SLAAG REKENEN!
UW BENEN HEB IK AL GEHAD....

...NU ZIJN UW ARMEN AAN DE BEURT!
SCHWWWAP!

FLITSENDSNEL TREKT ZORRO ZIJN PISTOOL EN ZOEKT DEKKING ACHTER DE VERSLAGEN "BLOEDHOND"....
EEN BEWEGING, GEACHTE KAPITEIN ORTEGA, EN ER ZIT EEN GAATJE IN UW MOOIE UNIFORM...

WEG DIE SABELS! VLUG WAT, OF JULLIE KUNNEN EEN NIEUWE KAPITEIN GAAN ZOEKEN!

LUISTER NAAR ZORRO! DIE KEREL IS TOT ALLES IN STAAT!

BRAVO, KAPITEIN! ZO MAG IK 'T HOREN! ALS U UW MANNEN NU OOK NOG GEBIEDT HUN WAPENS AF TE GEVEN....

HEB JE HET NIET GEHOORD, RAMIREZ ? LEVER JE SABEL IN!
TOT UW ORDERS KAPITEIN!

SERGEANT GARCIA EN DE LANSIERS, DIE ZICH OP HET DORPSPLEIN LAVELOOS DRINKEN AAN DE WIJN VAN DON FELIPE, WORDEN DOOR RAMIREZ VAN HET GEBEURDE IN DE HERBERG OP DE HOOGTE GEBRACHT....
WAT VERTEL JE ME NOU, RAMIREZ ? HAHA, ONZE KAPITEIN DE GEVANGENE VAN ZORRO! IS DAT 'N GRAPJE OF HEB JE TEVEEL GEDRONKEN ?
ALSTUBLIEFT, SERGEANT! DE TOESTAND IS KRITIEK!

HAHA, MOET JE DAT KORPORAALTJE VAN ONS HOREN! HIER MAN, DRINK WAT, EN VERTEL ONS NOG ZO'N MOP!

U MOET ME GELOVEN! ZORRO HEEFT KAPITEIN ORTEGA IN Z'N MACHT EN AL ONZE LANSIERS IN DE HERBERG ZIJN ONTWAPEND!!
EHH....HEUS ?! DROMMELS, HOE IS DÁT NOU MOGELIJK!

SLOT VOLGT

Om een speedboat te kunnen varen, moet je niet op 'n dubbeltje hoeven te kijken. Om met 'n speedboat vier wereldrecords in de wacht te slepen, moet je de koelbloedigheid van 'n roofvis paren aan de onverschrokkenheid van 'n lt. Blueberry. Nederland hééft zo'n welgestelde waterduivel! Herman Lieven

‚HEEL BLIJVEN IS DE KUNST'

Onze beroemdste combinatie: de Sylla II met de viervoudige wereldkampioen Herman Lieven.

„Er is niets fijners dan wedstrijd varen. Het geeft een heerlijk gevoel langs tegenstanders en boeien te scheren..."

De eerste Nederlander die ooit de moed opbracht 'n aanval te doen op speedboatrecords, was Anton Lieven. Een geslaagde aanval bovendien: in 1938 verbeterde hij maar liefst vier wereldrecords! Met zijn Sylla II voer Anton in 1, 2, 4 en 6 uur meer kilometers dan ooit enige racer vóór hem gedaan had. Plaats van Lievens succesvolle race: De Dieze, tussen Den Bosch en Hedel. Vorig seizoen besloot de twééde Nederlander 'n aanval te wagen op de inmiddels lang en breed verbeterde records van Anton. Naam van die dappere: Herman Lieven. Zijn boot: de Sylla II. Het traject waarop de zoon van Anton Lieven de records van de 1, 2, 4 en 6 uur verbeterde: de Dieze, tussen Den Bosch en Hedel. Frappant, nietwaar! Vooral als je bedenkt dat vader Anton de Sylla II waarmee zoonlief in zijn voetsporen trad, zelf heeft ontworpen. ,,Het zit in de familie" en ,,zo vader zo zoon" mogen we gerust zeggen. In de familie zit 't inderdaad. Als je eigenaar van 'n watersportzaak bent, val je immers met je neus in de boter! En als je je op 23-jarige leeftijd al directeur van 'n eigen N.V. mag noemen, zijn de huizenhoge kosten aan speedboat verbonden, ook geen onoverkomelijk bezwaar. De ,,Herman Lieven N.V." doet in watersport, van onbetaalbare superboten tot zwemvliezen toe, zoals Herman áán watersport doet: zwemmen, diepzeeduiken, waterskiën en, natuurlijk, racen... Een tenger joch, maar begiftigd met die exclusieve mengeling van doodsverachting en wedstrijdfeeling waarmee sportieve genieën als 'n Hailwood en 'n Brabham wereldkampioen worden. We hebben Herman zien varen, op de Dieze en op de Maas, tijdens de Drie Uren van Amsterdam en de Zes Uren van Parijs en Berlijn. Schitterende spektakelstukken van jankende motoren en onbewogen coureurs, die met 100 km/u van golf op golf klappen, soms verzuipend in 't razende kielzog van 'n voorligger, vaak woest opspringend, zodat alleen de schroef nog door 't water ranselt.

,,Ik weet niet wat fijner is dan 'n wedstrijd varen. In de Sylla voel ik me vrij, onstuimig! Er is geen beter gevoel dan op topsnelheid rakelings langs boeien en tegenstanders te scheren. Eigenlijk is er maar één ding dat me bij 't varen doodongelukkig maakt. Als de motor 't begeeft, dan voel ik me ellendig. Man, als die boot op 't water terugsmakt, krijg je me toch 'n dreun! Moet je niet vragen wat die motor te verduren heeft! Echt hoor, iedereen kan in 'n snelle boot varen. Maar héél blijven, dát is de kunst!"

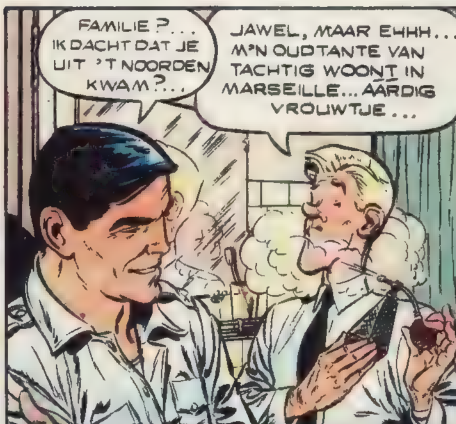
We hopen dat je 't heel houdt, Herman! En die wensen gelden voor zowel je boot als je botten! Succes en tot ziens, we hopen jouw Sylla nog vaak bij de winnaars te zien.

MICK TANGY

Het eskadrille van luitenant Tangy is op de basis Istres aangekomen om in 't diepste geheim een serie testvluchten met de Mirage III E uit te voeren...

GEVAAR OP GROENLAND

DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

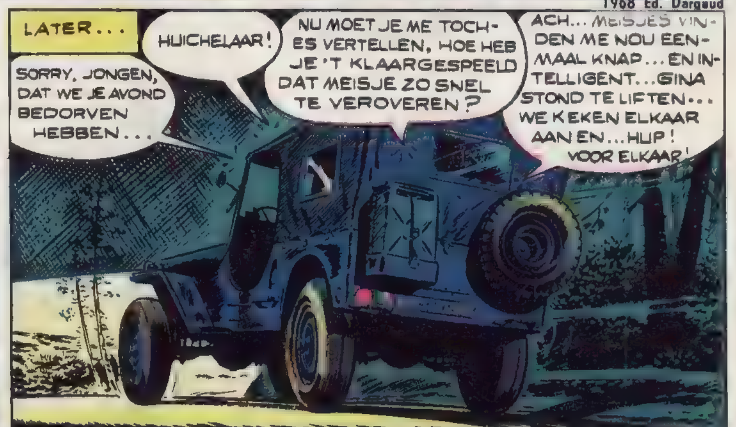

1968 Ed. Dargaud

WORDT VERVOLGD

TEKST: LINUS
TEKENINGEN: J.C. MÉZI

Ravian en Laureline zijn tijdens hun achtervolging van de naar de middeleeuwen gevluchte Xombul door moerasgas verdoofd geraakt. Na 'n week slaap.

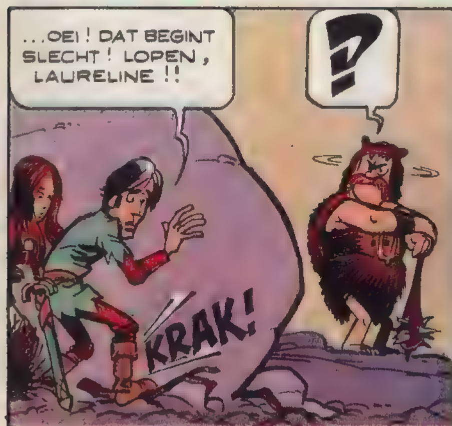

RAVIAN en de

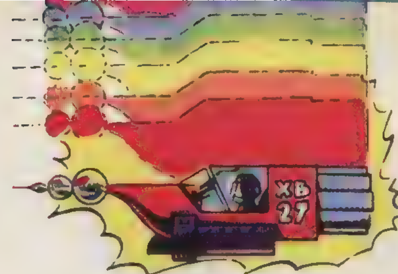

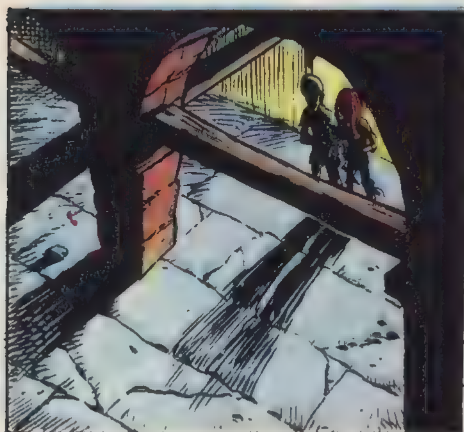

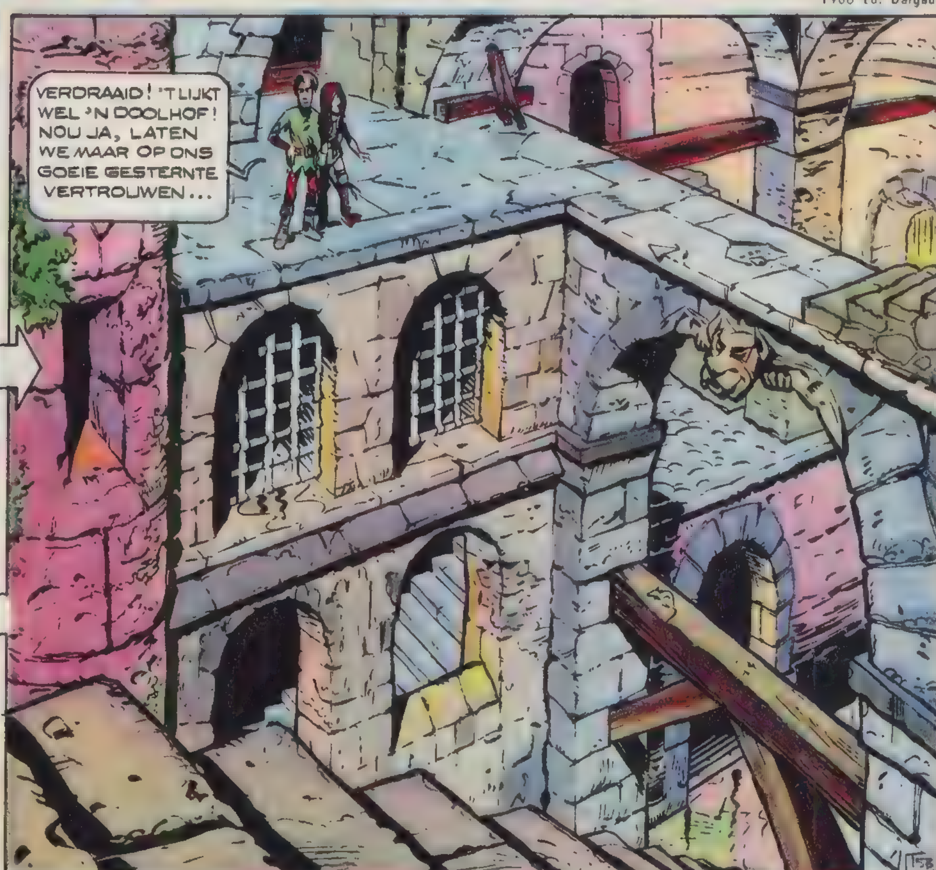
VIERDE DIMENSIE

VOLGENDE WEEK: DE MONSTERS VAN XOMBUL

De Maori's

Volgens hun overleveringen zijn de Maori's afkomstig van een groot mythologisch eiland. Volgens de wetenschap zijn de Maori's die thans de heuvels van het Noord-eiland van Nieuw-Zeeland bewonen, afkomstig van de Cook-eilanden. Hoe ze vroeger leefden, vertelt je deze PEPplaat.

1. Grote prauwen. 2. Walvis- en haaienvangst. 3. Het omhakken der bomen gebeurt nog met stenen bijlen. 4. Talrijke vulkanen markeren het landschap waar de Maori's vertoeven. 5. Hutje van gevlochten riet. 6. Uitkijkpost. 7. Toegangspoort tot de Pa. Iedere versterkte Maori-nederzetting (Pa) wordt opgetrokken op 'n heuvel en omringd door palissaden en 'n gracht. 8. Een Maorileger keert terug van 'n veldslag. De gevangen genomen tegenstanders worden òf opgegeten, òf dienen hun overwinnaars hun verdere leven als slaaf. 9. Maorimeisjes voeren 'n smeekdans op om de goden van de zee gunstig te stemmen. 10. De slaven van een gestorven opperhoofd worden geofferd. 11. Brandstapel waarop 't lichaam van de afgestorvene tot as verbrand wordt. Beenderen en as worden vervolgens in 'n nabije vulkaankrater gedeponeerd. 12. De Maori die geen rekening houdt met een van de talrijke taboes, wordt door 'n stamgenoot uitgedaagd tot 'n tweegevecht op leven en dood: 'n soort godsgericht dus. 13. De Tohunga, een priester-tovenaar, gaat voor bij de begrafenisceremonie. 14. Maori-woonhuis. 15. Op deze manier begroeten de Maori's en andere Polynesische volkeren elkaar: voorovergebogen, de neuzen tegen elkaar wrijvend. 16. De man die in de nabijheid van 'n dode is geweest, heeft de taboes geschonden (is onrein) en mag zijn voedsel niet met de handen aanraken. 17. De vrouwen dragen hun kleine kinderen op de rug. 18. Van ieder woonhuis maken de Maori's 'n bewonderenswaardig kunststuk. 19. Stenenslijper. 20. Beeld van 'n gemaskerde krijger. 21. Stenen knots. 22. Houten lans. 23. Maorikrijger getooid met mantel van veren. 24. Gebeeldhouwde houten knots. 25. Om hun minachting voor de tegenstanders uit te drukken, steken de Maorikrijgers hun tong uit (een ook in ons „beschaafde" westen bekend verschijnsel). 26. Krijger met houten strijdbijl. 27. 'n Meisje naait Kiwiveren op 'n mantel. 28. Gebeeldhouwd kistje met veren. 29. Wevende vrouw. 30. Het drogen van de schedels van overwonnenen. 31. Handwerker, bezig met de vervaardiging van 'n grote houten voedselschaal. 32. De Kiwivogel (nu nog siert de Kiwi het embleem van Nieuw-Zeeland). 33. Bijna alle beeldhouw- en houtsnijwerken worden geschilderd in rood, de gewijde kleur. 34. Stenen bijl. 35. Voorsteven van 'n gevechtsprauw. 36. De vrouwen bereiden het voedsel in heet water, afkomstig van 'n bron. 37. Fluitspeler. 38. Oud opperhoofd, die zich van zijn overige stamgenoten onderscheidt door snor of baard. 39. Met godsdienstige motieven versierde paal. 40. Enkeltoons-fluit. 41. Dubbeltoonsfluit. 42. Uitvergrote kaart van Nieuw-Zeeland, waar het merendeel van de Maori's woont. 43. Duizenden Maori's hebben in vroeger tijden per prauw de afstand afgelegd tussen de Cook-eilanden en Nieuw-Zeeland, 'n zeereis die naar schatting drieduizend kilometer lang was!

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

WARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

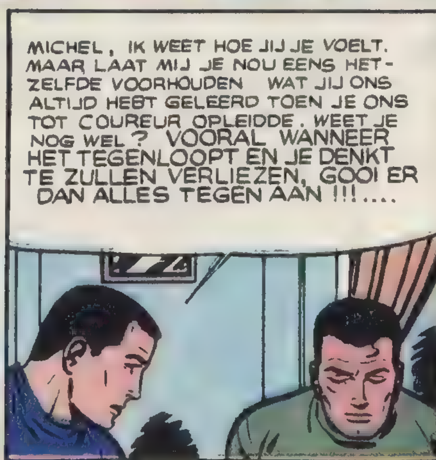

WORDT VERVOLGD

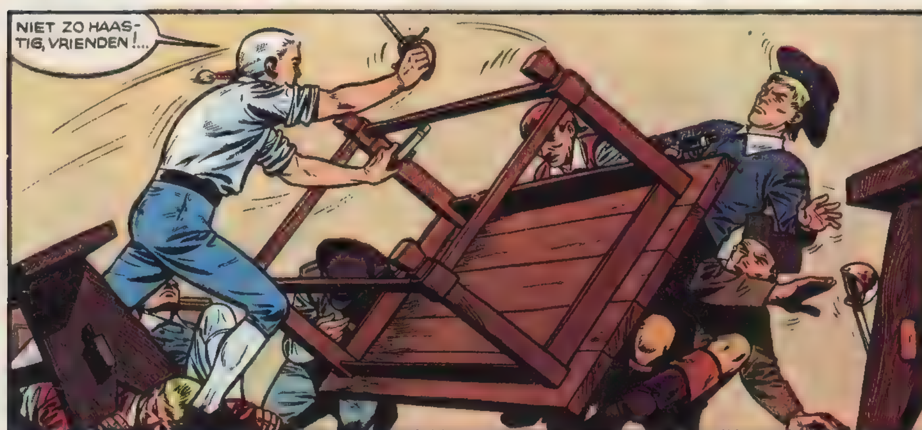
een avontuur van

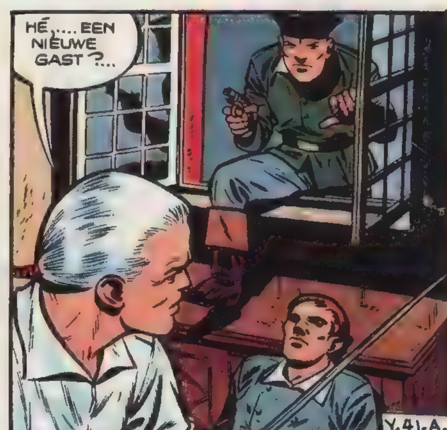
ROODBAARD

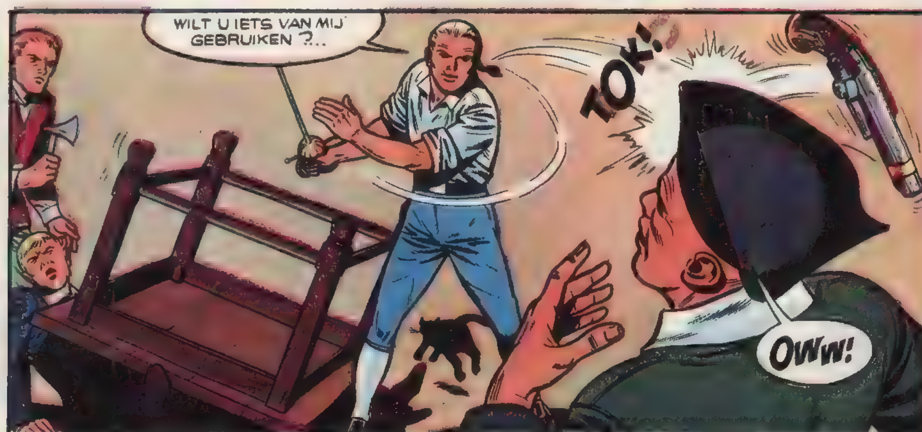
Morales, de eerste stuurman van de Zwarte Valk die Roodbaards bemanningsleden tot muiterij aanzette, is evenals Baba en Driepoot in Frankrijk aangekomen. Morales wil Erik van het leven beroven.

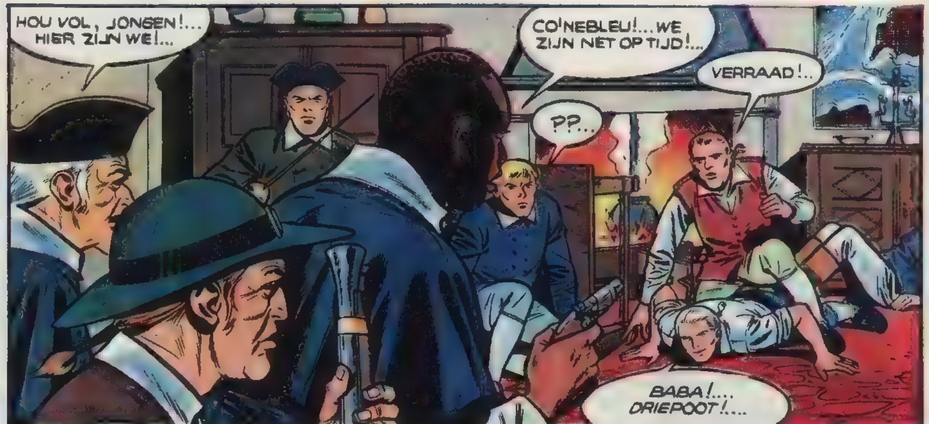

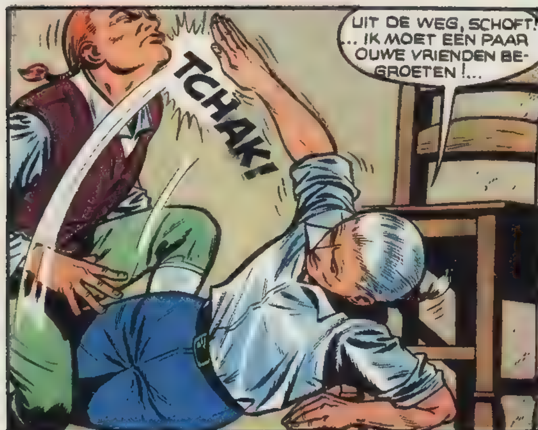

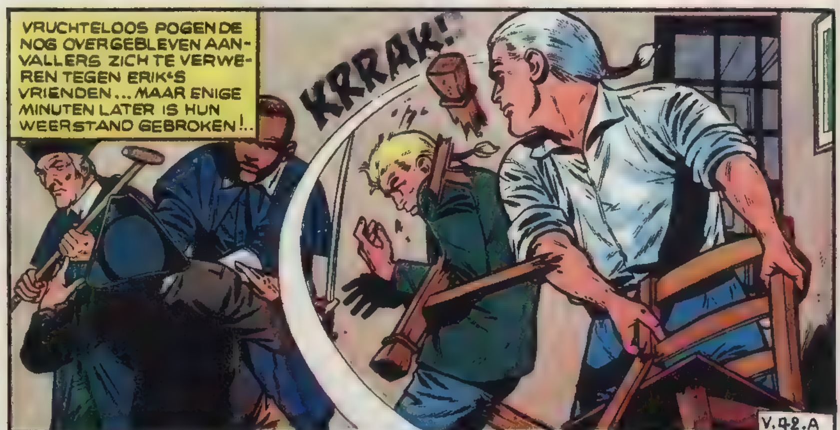
SPOOKSCHIP

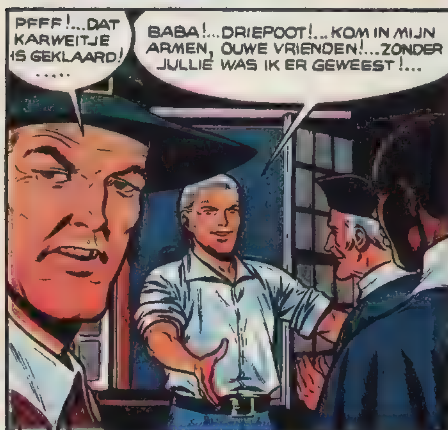

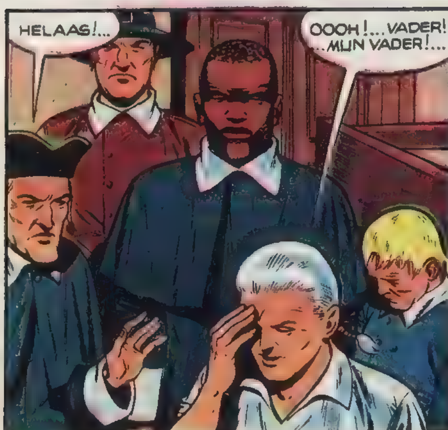

1968 Ed. Dargaud

VOLGENDE WEEK: MORGAN'S SCHATKAART

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

10
OSCEOLA
Een opvallend zachtmoedige en vredelievende jongeman

DOOR QUINT

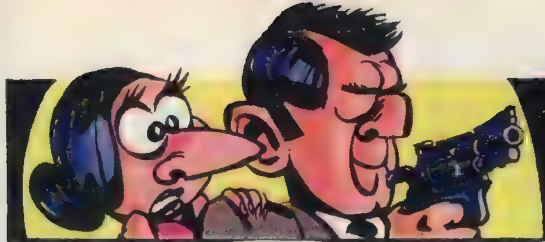
ILLUSTRATIE HANS KRESSE

In dit — voorlopig — laatste verhaal over Indiaanse opperhoofden en hun oorlogen, vertelt Quint hoe de Seminolen munitie verwierven om de gehate blanken langdurig te bestrijden. Een verhaal van dappere blanken, die geen verweer hebben tegen de onzichtbare Indiaanse pijlen ....

Waren het bijna altijd grimmige, indrukwekkende reuzen die de opstandige Indianen tot hun leiders kozen — zoals Pontiac, Tecumseh en Zwarte Havik —, de leider van de onoverwinnelijke Seminolen was het tegendeel. De blanken die hem vóór de Seminolen-oorlog ontmoetten, noemden hem een opvallend zachtmoedige en vredelievende jongeman, met een gevoelig, bijna meisjesachtig gezicht, kleine handen en voeten en smalle schouders. Maar ondanks dat tere uiterlijk bleek Osceola een heftig man, in staat tot snelle en doelbewuste daden, en onder de Seminolen stond hij bekend als een onbevreesd

jager en krijger. Tijdens de eerste oorlog tussen Seminolen en Amerikanen was hij te jong om aan de strijd deel te nemen; maar hij was oud genoeg voor de tweede. In 1819 stonden de Spanjaarden Florida af aan de Verenigde Staten en de nieuwe regering begon onmiddellijk een grote campagne tegen de Seminole-Indianen, die ervan beschuldigd werden de vreedzame vestiging van Amerikaanse burgers in Florida in de weg te staan. Het plan van de regering was eenvoudig genoeg: de Seminolen zouden uit Florida verdreven worden en verhuizen naar een gebied aan de andere kant van de Mississippi, waar een uitgestrekt woestijnachtig gebied lag, waardeloos voor de Amerikaanse boeren. Maar de Seminolen, zo'n 4000 zielen, woonden wijd verspreid in ontelbare kleine dorpen, of zwierven in jachtgroepen door de wildernissen, en het bleek onmogelijk ze te pakken te krijgen voor de voorgenomen emigratie. In plaats daarvan brachten de militairen alle dorpshoofden die ze konden vinden bijeen en wisten ze ertoe te bewegen een verdrag te tekenen, waarbij ze beloofden binnen de grenzen van een bepaald gebied te blijven. Ze kregen een reservaat in hun eigen land toegewezen, en dat verdrag leek een goede oplossing.
Maar toen de Seminolen in het reservaat aankwamen, bleek dat uit een onvruchtbaar, wildarm gebied te bestaan, te moerassig voor landbouw, ongezond, vol muskieten. Door de honger gedwongen, moesten de Indianen voedsel van de akkers rondom het reservaat stelen.... Osceola was vaak de aanvoerder bij deze strooptochten..
Tenslotte besloot de president een definitief einde te maken aan de onrust in Florida, en hij tekende de Removal Bill, waarmee de zuidelijke Amerikanen het recht kregen de Seminolen, hoe dan ook, te verhuizen naar Oklahoma.
Het gevolg was een grote onrust in het reservaat, en Osceola, die fel tegen emigratie gekant was, won vele aanhangers. Hij begon als een echte leider beschouwd te worden en speelde een belangrijke rol bij besprekingen met de Amerikanen. De laatste had plaats in Fort King....
Toen de jonge Indiaan zijn lange jachtmes trok, schrok de generaal. Hij deinsde onwillekeurig achteruit, de pen nog omhoog houdend in een dwaas gebaar, alsof Osceola zich bereid had getoond het document op tafel te tekenen. Daar was de Tallassee allerminst toe bereid. Het tekenen van dat document stond gelijk aan zelfmoord; het hield in dat de Seminolen in Oklahoma een reservaat moesten delen met machtiger, vijandige stammen. Nee, tekenen zou hij nooit, en om dat voor eens en altijd duidelijk te maken, stak hij zijn mes dwars door het document in de tafel.... „Dit zal ik doen met het hart van iedereen die mij uit Florida wil verjagen!"
De jonge Seminole-leider werd onmiddellijk in 'n cel opgesloten.. maar tegen de ochtend kalmeerde hij en liet de generaal weten dat hij het document zou tekenen. Hij tekende, werd vrijgelaten en begon op slag een opstand die zou leiden tot de tweede en ergste Seminole-oorlog. Hij liet de leiders, die voor emigratie waren, de keus hem te steunen of verjaagd, zo niet vermoord te worden. En voor de Amerikanen er erg in hadden, waren ineens alle dorpen in de buurt verlaten: de Indianen hadden zich in de wildernis teruggetrokken.
Donkere schaduwen bewogen tussen lichtere schaduwen; twijgen trilden bij hun voorbijgaan en dat was iets dat een opmerkzaam toeschouwer opgevallen en gewaarschuwd zou hebben. Maar de soldaten, die de huifkarren begeleidden, waren blind voor het verschil tussen de ene en de andere schaduw. Het zweet droop in hun ogen, muskieten kwelden hen, de vermoeidheid maakte hun oogleden zwaar.. Dagenlang trokken ze nu al door deze vervloekte wildernis, voortdurend ploeterend om de wagens uit de modder te trekken, steeds bevreesd voor gifslangen en ander kruipend gedierte, waarvan één beet genoeg was om je in deze hel te doen sterven.. De stinkende modder zoog aan hun laarzen, de vochtige hitte benauwde hen, de moeraskoorts verzwakte hun spieren....
Een waarschuwend geschreeuw vanaf de derde huifkar.. De grote wielen waren voor een kwart weggezakt in de gele brij die na de laatste slagregens de bosbodem bedekte. De soldaten vóór en achter scholden de voerman uit omdat hij niet precies in het spoor van de voorgaande wagens gebleven was. Maar de man zat wezenloos op de bok, lijkbleek, klappertandend. „Ik zag er een," kon hij eindelijk uitbrengen.
„Wat zag je?" vroeg de luitenant ongeduldig. — „Een Indiaan.."
„Nonsens." — „Ik zweer het!"
De ongeduldige luitenant keek om zich heen. Het leek hem onwaarschijnlijk dat die „wilden" zo'n grote groep militairen zouden durven aanvallen. Niets wees op gevaar. Een tunnel van dichte struiken, waarachter bomen, met elkaar verbonden door een wirwar van slingerplanten, waarachter bomen, waarachter bomen.. Het werd groen voor zijn ogen. Hij sloeg naar een muskiet en haalde de schouders op. Natuurlijk, het kòn.... Maar het zou wel een papegaai tussen de bladeren zijn geweest. Het wàs een papegaai, een kleintje maar.
Kleine Papegaai legde kalm een pijl op zijn boog, terwijl hij zich met zijn benen aan de tak vastklemde waarop hij zat. Zo wachtte hij op wat De Zanger van de Zwarte Drank zou bevelen. De Zanger van de Zwarte Drank, in het Indiaans Asi-Yatolo geheten — of Osceola — wachtte ook. Toen de luitenant zich omdraaide, suisde de pijl weg met het zware gonzen van een losspringende snaar. De luitenant voelde een slag tegen zijn borst en gleed langzaam tegen het wiel aan, waaraan juist de soldaten met man en macht stonden te trekken en te duwen.. Ze hielden op, keken eerst verbaasd naar hem en toen om zich heen, en ineens stond er niemand meer bij het wiel.. Ze lagen allemaal onder de huifkar. Uit de wildernis steeg een luid gekrijs op, maar geen blad trilde. Geen levend wezen, zelfs geen papegaai vertoonde zich. De soldaten, plat in de modder, loerden zwetend om zich heen en wachtten.. De hitte nam toe. De muskieten vertienvoudigden zich. De militairen die bij de andere wagens waren gebleven, kwamen de belegerden te hulp, sluipend langs de rij huifkarren, en een kleine groep waagde zich zelfs het bos in....
Osceola liet zich geruisloos zakken, Kleine Papegaai wenkend. Op een zacht gefluit vielen de Indianen aan alle kanten als rijpe vruchten uit de bomen, zonder geluid neerkomend op de weke bosbodem. Osceola had gewacht tot de laatste soldaat onder hen door gelopen was, krakend op zware laarzen, met zijn lompe uitrusting langs ritselende takken schurend, vergeefs zoekend naar enig spoor van de vijand in de groene nevel die hem omgaf..
Toen de aanvoerder besloot om te keren, struikelde hij, viel voorover de groene nevel binnen. De anderen dachten dat hij gestruikeld was, wilden hem overeind helpen en keken ongelovig naar de pijl.. Toen deinsden ze terug, verbijsterd, niet wetend van welke kant de dood gekomen was.... Tot de tweede struikelde....
Deze man struikelde echt, domweg omdat zijn voet in een hoge wortel haakte; maar toen hij overeind krabbelde, bevond hij zich alleen — de anderen waren alle kanten uitgevlucht. Hij veegde het vochtige mos uit zijn gezicht, vloekte, begon te lopen naar wat hij dacht dat de bosrand was. Tussen de bomen stond iemand hem op te wachten, maar dat zag hij pas op het laatste moment — een smalle naakte man zie je gemakkelijk aan voor een van die kale, okerkleurige bomen.. Bij de huifkarren wachtten de soldaten, gebukt, liggend, zwetend, vloekend.. De groep keerde niet terug. In het bos dwaalden de soldaten zoekend rond, en telkens als er een de bosrand naderde, struikelde hij.. of liep in de genadeloze armen van zo'n kale, okerkleurige boom..
Tenslotte drong het tot de wachtende soldaten door, dat de groep die het bos was ingetrokken, niet meer zou terugkeren, en paniek greep hen aan. De voorste twee huifkarren konden hun weg vervolgen, maar de rest zat klem door de vastgelopen wagen. Keren leek ondoenlijk op het smalle en modderige wildernispad, maar toch werd het fanatiek geprobeerd, en terwijl de twee voorste wagens vlot in beweging kwamen, kraakten en slipten de anderen, aangetrokken door de zenuwachtige paarden, terwijl de voerlui hun zwepen lieten knallen en schreeuwden.. Angst gaf hen de kracht voor grootse prestaties, maar dat alles leidde tot niets.. Uit de wildernis kwam zonder geschreeuw, zonder waarschuwing, een daverende salvo.... Vijf van de zes voerlui tuimelden van de bok.
Onmiddellijk beantwoordden de soldaten het salvo met een verwoed tegenvuur. Eigenlijk waren ze blij dat de onzichtbare vijand niet langer zo geheimzinnig was — schieten en terugschieten was hen niet vreemd, maar dat gruwelijke gillen uit de wildernis of die beangstigende stilte terwijl een hele groep mannen werd opgeslokt, dát werkte op hun zenuwen. Ze knielden in de beschutting van de huifkarren en vuurden erop los.
Osceola had zijn krijgers bevolen onmiddellijk na het salvo plat te gaan liggen en zo te wachten tot hij een volgend bevel tot vuren gaf. Zo kwam het dat niemand getroffen werd, en intussen kropen de Seminolen als slangen naar de bosrand...
De soldaten begrepen nu dat de plaats op de bok wel het minst veilig was en niemand durfde zich op de wagen te begeven. Plotseling schoot een naakte gestalte door de lucht en belandde op de bok van de eerste wagen, greep de leidsels, gilde schril en langdurig, en de geschrokken paarden sprongen vooruit, met levensgevaarlijke snelheid... Beschermd door het linnen van de huif bood de Indiaan geen doelwit voor de vele opgeheven geweren, en vóór de soldaten iets konden uitrichten, was de huifkar met zijn kostbare lading al buiten hun bereik...
Aan de andere kant van de karavaan gebeurde hetzelfde. Daar werd de plotseling opduikende voerman getroffen door een revolverschot. De zwaarbeladen huifkar bonkte en bolderde het wildernispad af...
Osceola had nu hetgeen waarvoor hij gekomen was: een voorraad munitie waarmee hij de strijd lang, héél lang zou kunnen volhouden. Hij liet het hoge gefluit weer horen en als één man trokken de Seminolen zich terug, plat op hun buik achteruit kruipend, snel en onzichtbaar als de reptielen waarvan de bossen en moerassen van hun land wemelden.
Mijlen verder, op een goed verborgen kampplaats, liet het jonge Seminole-opperhoofd de kisten openbreken, die uit de huifkarren getild werden... Geweren, kruit, kogels, meer dan hij ooit bij elkaar gezien had.
Hij riep de namen van zijn dapperen af, reikte de wapens aan hen uit, roemde hun dapperheid en bekwaamheid, en gaf door zijn ernst het moment iets heel plechtigs. Daarna hield hij hen voor dat de strijd pas begonnen was en misschien maanden, misschien zelfs jaren zou duren. En tenslotte liet hij hen zweren, dat zij nooit hun domein in Florida zouden prijsgeven, wat er ook mocht gebeuren.
Voor de Seminolen was de oorlog nu pas in al zijn gruwelijke ernst begonnen.

AGENT 327

Agent 327 ontsnapt aan een voortijdige dood na een aanslag door handlangers van dr. Maybe . . . Hij vraagt onderdak bij 'n boer, maar plotseling . . .

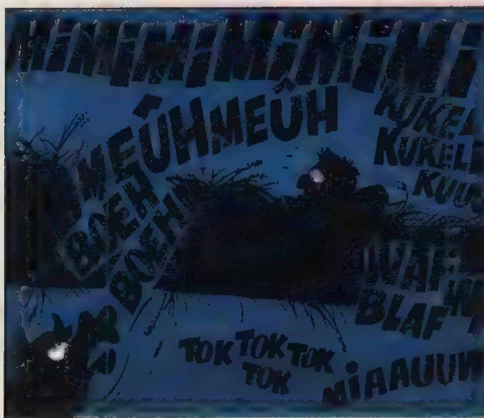

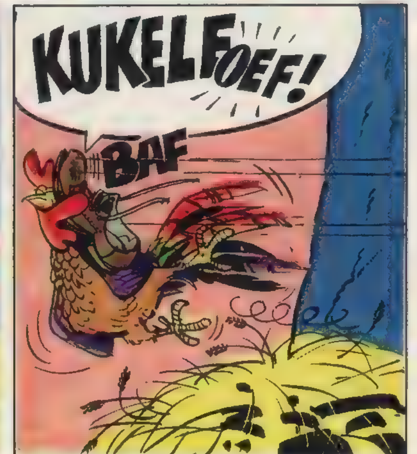
VOOR DE OMWONENDE GAAT DE NACHT LANGZAAM VOORBIJ ...

... MAAR EINDELIJK WORDT HET DAN TOCH STIL ...

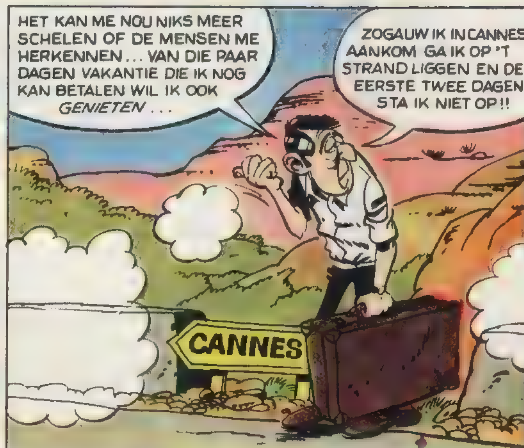

ENKELE UREN LATER, ALS IEDEREEN MET VEEL MOEITE UIT DE VEREN IS GEKROPEN, GAAT AGENT 327 WEER OP WEG . . .

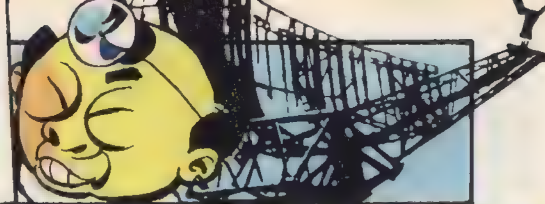

INTUSSEN, HEEL VER WEG ...

AAM: IJZERBROOT,Hendrik
ODENUMMER: 327
OSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr.Maybe)
PDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
APPORT DOOR: Martin Lodewijk
PMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
..Alg.K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

DIE AVOND IS HET DRUK IN CANNES... EXTRA VERKEERSAGENTEN ZIJN INGEZET OM HET VERKEER IN GOEDE BANEN TE LEIDEN ...

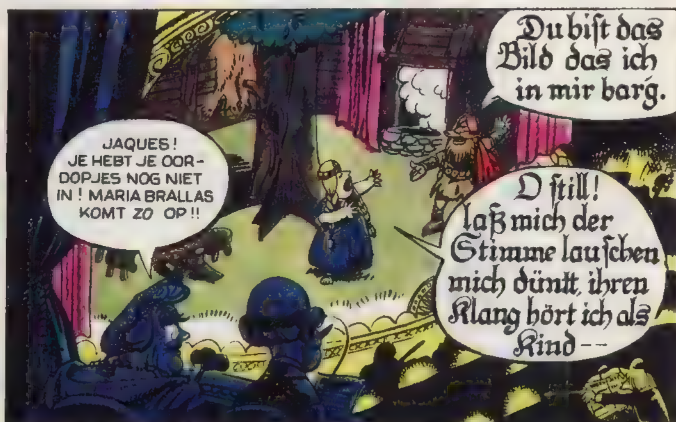

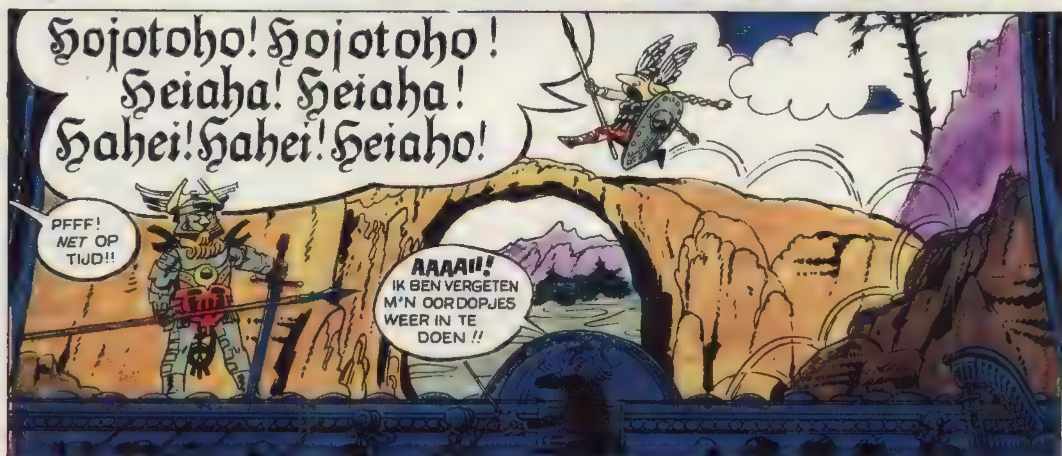

DE OPERA VANGT AAN ZONDER VERDERE INCIDENTEN ...

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

DOOR E.P.JACOBS

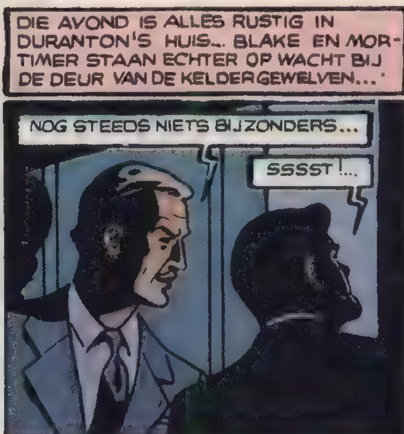
Nadat Olrik 't kostbare Halssnoer van de Koningin op sensationele manier uit de

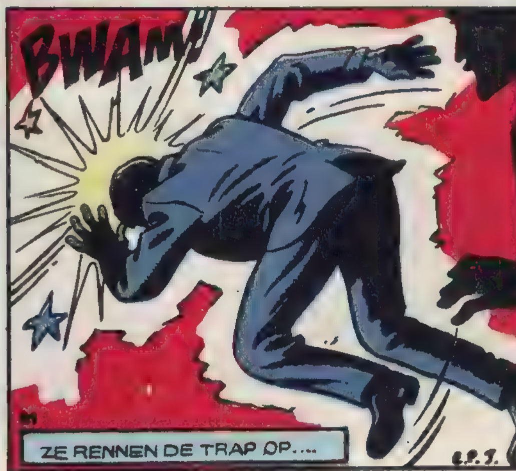

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

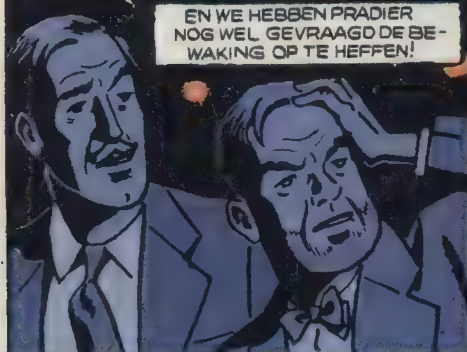
BLAKE EN MORTIMER

villa van juwelier Duranton heeft gestolen, wordt deze tot gekmakens toe opgebeld door 'n onbekende . . .

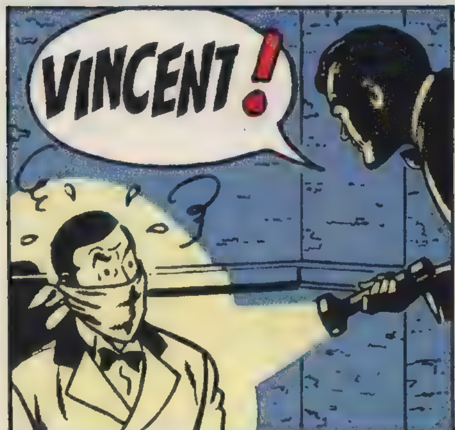

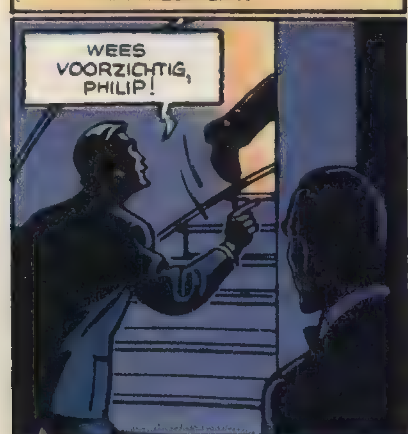

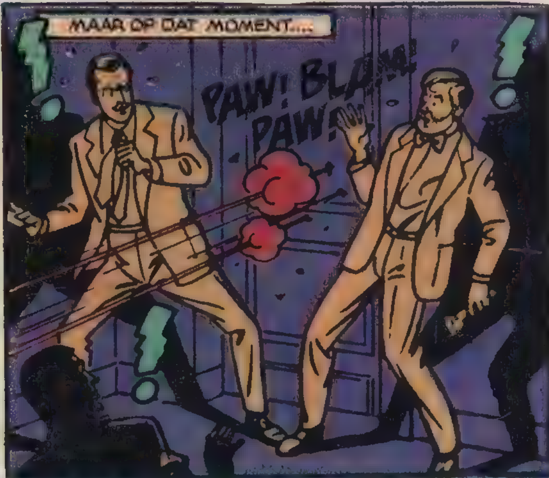

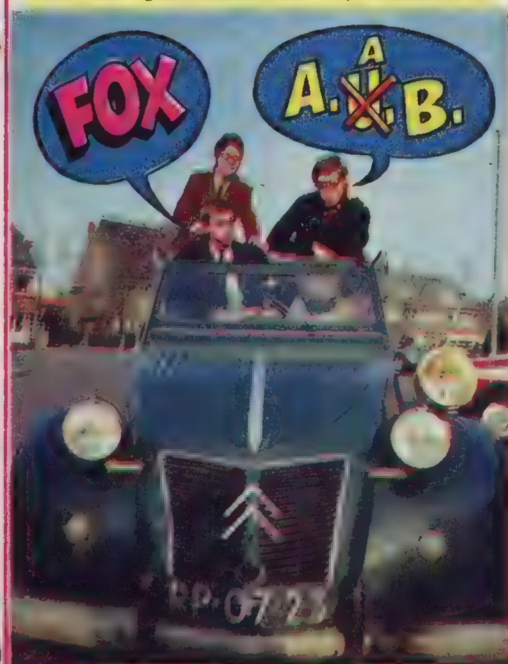
VOLGENDE WEEK: DURANTON IN DE VAL

Piepie

Een groot muziekmaandblad vroeg aan zijn lezers wèlke P. P. Arnold ze mooier vonden: de „ouwe" Piepie met lang stijl haar, òf de „nieuwe", die van deze foto. Dit schijnt veel belangrijker te zijn dan de vraag, of P. P. ook kan ZINGEN! Wel, nu je het tòch vraagt, dat KAN ze! En hoe! Denk maar eens aan dat lekkere „Groovy", dat dreunt ons nòg na in de oren. Jonge, jonge, wat een explosief meiske, die P. P. Wij hebben horen vertellen dat ze dol op Nederland schijnt te zijn. En wat ons betreft is Nederland en zèker PEP eveneens dòl op P. P.!

Guido Pieterse: „Wij geven autokopers gratis adviezen over alles wat ze van welke auto dan ook willen weten." Waarmee het Fox Auto Advies Bureau getekend is: een drietal Rotterdamse scholieren staan voor iedere aspirant-autokoper gereed met 'n respectabele dosis technische en praktische raadgevingen. Guido, Cees Vos en Wim Koelman hebben in korte tijd 'n hechte organisatie opgebouwd. Met een uitstekende reputatie. En met postbusnummer 67, Rotterdam.

DIE PRIJS VAN PEP IS NATUURLIJK WEL FIJN, MAAR ZOLANG DE ENGELSEN ONS IN EEN HOEKJE DUWEN...

THE EQUALS

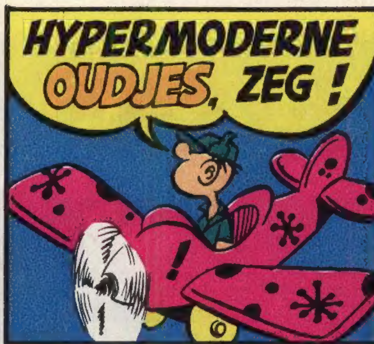
TEEN EN TANDER PRIJS

De sound van de Britse, tja.... eh.... soulgroep THE EQUALS is tussen de grijze rijstebrij van wat je noemt de popmuziek direct te herkennen. „We vormen geloof ik een schakel tussen soul en pop," aldus een van de Equals tijdens hun laatste bezoek aan ons land. Ondanks enkele ijzersterke hits die hoog genoteerd stonden op onze hitpuree, ondanks een sterk eigen geluid en minstens 50 tv-uitzendingen in de rest van Europa, worden de Equals in Engeland (volgens PEP) ondergewaardeerd. De groep bestaat uit sologitarist Eddie Grant (19), John Hall (21) drums, Pat Lloyd (19) slaggitaar en de tweeling Lincoln en Dev Gordon (19), resp. slag en zang. Ze hebben geen bas, maar daarentegen 2 ritmegitaren, want „daar kun je beter op dansen en het kenmerkt onze muziek". En zo is het!

Rik Ringers gaat fillumun! Dat wil zeggen... Daniel Vigo, achtentwintig jaar en woonachtig in Luik, gaat de hoofdrol spelen in het avontuur van Rik Ringers en Kameleon. Het is de bedoeling dat de film zowel op de tv als in de bioscopen gedraaid kan worden en we hopen maar dat niet alleen de Belgische Rik-Ringersfans ervan zullen genieten.

Ziehier het resultaat van 'n Amerikaanse rage: twee Fokkertjes uit Wereldoorlog-1, nauwkeurig nagebouwd door 'n paar hobbyjochies. Alles wat oud is, Mustangs, Warhawks en noem maar op — ze vliegen weer in de States! Vliegtuigfabrieken leveren de onderdelen (voor veel geld, maar dat is in Amerika geen onoverkomelijk bezwaar) die jezelf in elkaar kunt zetten.

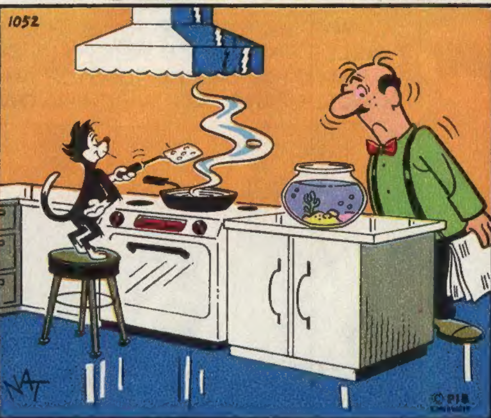

Een plexi-glazen plezierboot, waarin je ze inderdaad ziet zwemmen: de vissen en kreeften en verdere waterbewoners, pootjebaders en je vrienden en vriendinnen, die met gracieuze bewegingen onder je doorglijden. Een ervàring, jongens, hartstikke leuk! Het gebruikte materiaal is zo sterk als staal en gegarandeerd vormvast. Om te vissen, te poedelen en te spelevaren een prachtboot, die bovendien betaalbaar is ook. Iedere goede watersportzaak weet er meer van.

Het autocircuit van Zandvoort is dit seizoen nog beter beveiligd. De Sportcommissie van de KNAC en de officials van de Nederlandse Autorensport Vereniging hadden aanmerkingen op het betrekkelijk smalle gedeelte tussen de start en de scherpe Tarzanbocht. Dat wegdek is thans verbreed.

We spraken Willy van der Kuilen (21 jaar) op 'n moment dat hijzelf en zijn club nog in grote onzekerheid verkeerden: blijft het roemruchte PSV voor 'n smadelijke degradatie bespaard? Zo ja, gaat Willy dan aan zijn vijfde Eindhovense seizoen beginnen of geeft hij de voorkeur aan 'n andere ploeg?
Onze Oranjemidvoor gelooft niet dat PSV uit de eredivisie gezet kan worden: „Niemand wil PSV kwijt. We hebben 'n goede ploeg, al zou je dat aan de resultaten niet zeggen. Maar ja, je weet 't zelf ook wel, we hebben nogal moeilijkheden met onze trainer gehad. De sfeer onder de jongens was verpest, 't was gewoon niet leuk. Toen Nicolic wegging, is dat allemaal veranderd. We hebben 't met de spelers onder elkaar uitgepraat, we hebben allemaal gezegd wat ons dwars zat, en nu is 't echt weer leuk bij PSV. Nee, ik geloof nog steeds dat PSV 't haalt." En of hij blijft? „Dat ligt er natuurlijk maar aan. Maar ik denk van wel! Ik heb 't naar m'n zin hier, er is eigenlijk geen enkele reden om weg te gaan." Willy van der Kuilen, Brabander van kop tot rechter en linker voet, waarmee hij zo verschrikkelijk hard en zuiver kan schieten, hòudt van voetballen. „Het is alleen niet leuk om in 't Nederlands elftal te spelen en dan te merken, dat Cruyff en de andere Ajacieden je onbewust weinig ballen geven. Maar ja, die jongens zijn zò gewend om met elkaar te spelen! Toch jammer, ze moesten me niet als 'n vreemde beschouwen." Met alle respect voor Ajax, Willy heeft gelijk. Een topspeler met een dergelijk spelinzicht en dodelijk schot kun je niet buiten spel zetten. PSV weet dat ook. Daarom zal Van der Kuilen wel in Eindhoven blijven.
Afijn, we weten inmiddels hoe het 't Brabantse kanon en z'n club is vergaan.

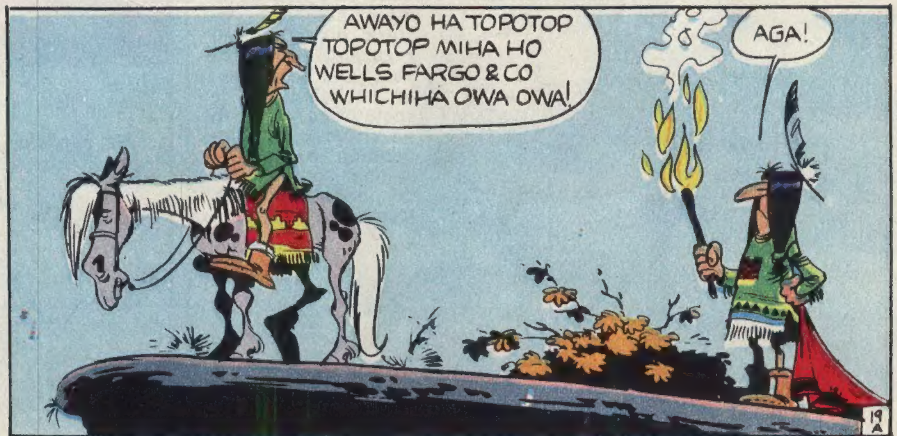
LUCKY LUKE

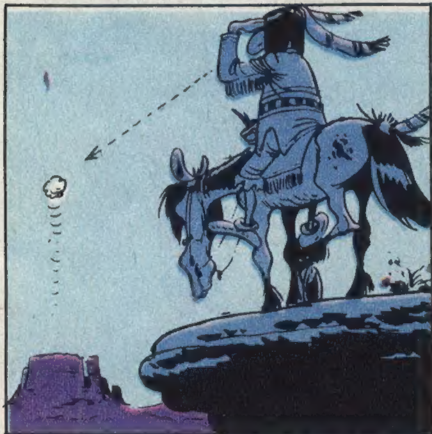
TEKENINGEN: MORRIS TEKST: GOSCINNY

DE

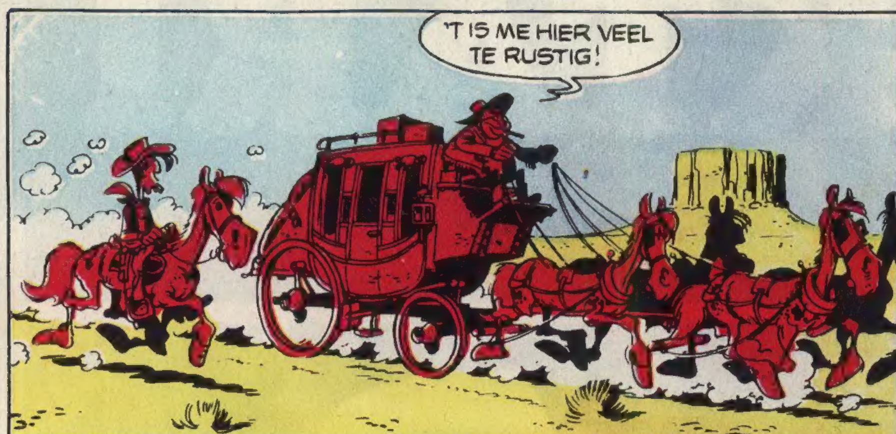

POSTKOETS

De tocht naar San Francisco begint eentonig te worden: de reizigers worden almaar door desperado's overvallen en krijgen veelal aardappelen met spek . . .

1968 Real Presse

WORDT VERVOLGD.

IVAN TORS'

DAKTARI

ZWARTE MAGIE

Met kleurenfoto's uit de bekende televisie-serie met oerwoud-dieren dokter DAKTARI, Judith de chimpansee en Clarence de schele leeuw

vraag Daktari aan de bezorger!

BESTELLINGEN VOOR BELGIE T.U.M. VAN SCHOONBEKESTRAAT 34, ANTWERPEN P.C.R. 83405.